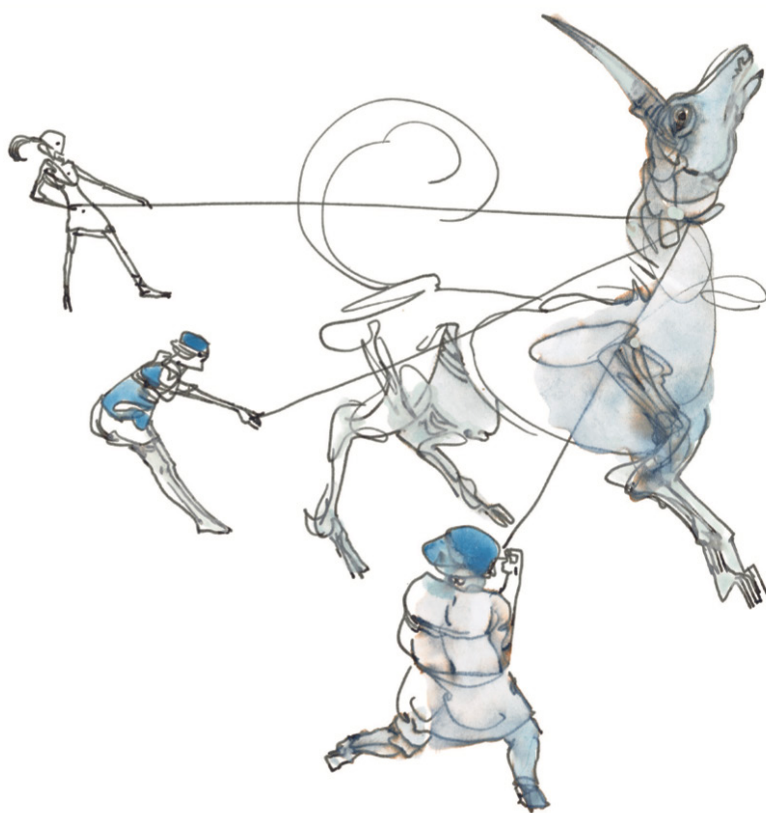
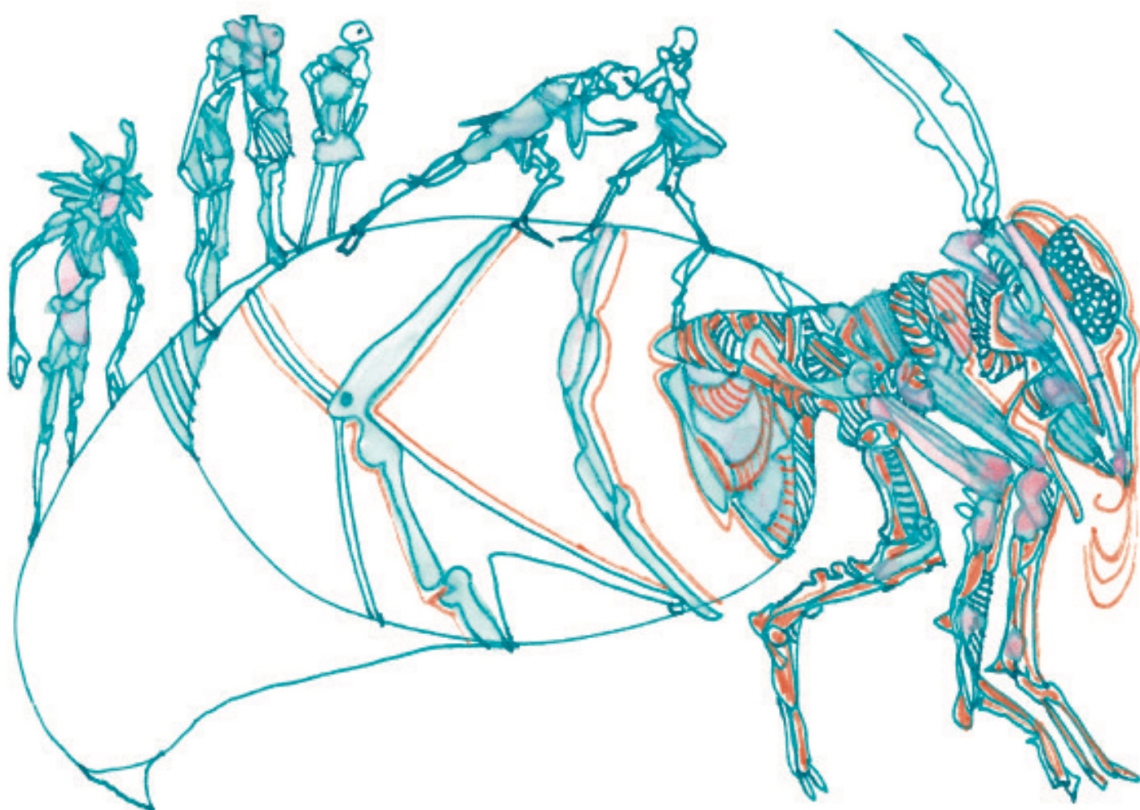

Dalibor Demel

Roztržka s vnitřním hlasem

a další povídky na 100 slov

Proč zrovna sto slov?

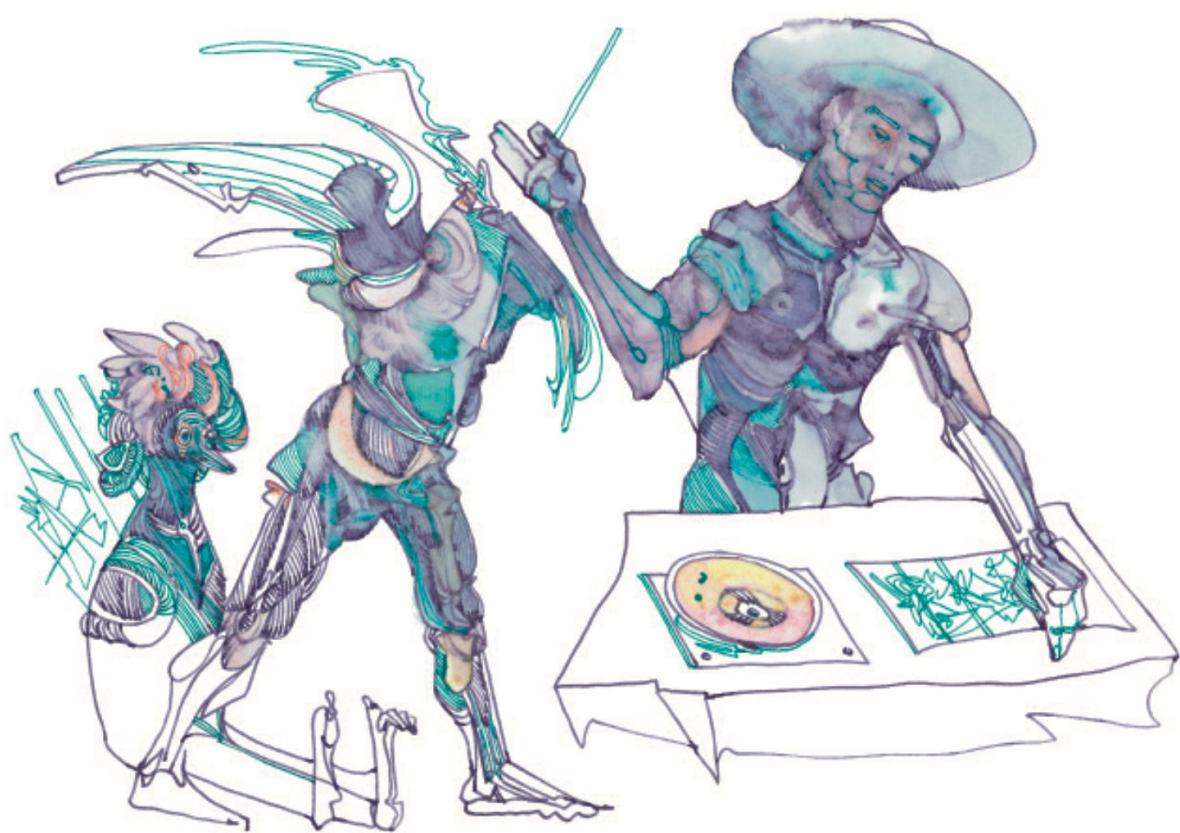
Někdy v létě roku 2012 jsem seděl s nohama na stole v redakci dnes už zaniklého měsíčníku FHM a listoval aktuálním číslem časopisu Esquire (rovněž dnes už zaniklého). Takové to odpoledne, kdy máte všechno hotovo, nebo si to aspoň myslíte. No a najednou jsem zbystřil. Esquire tehdy slavil 79 let založení a kolegové při té příležitosti vyhlásili soutěž o nejlepší povídku – na 79 slov.

To není moc, říkal jsem si. Taková kratší anekdota, delší esemeska, prostě rychlá literární hříčka. Měl bych dodat, že kolegové a kamarádi z Esquiru sídlili přes chodbu a nezdálo se mi fér, abych jim tam pod svým jménem rovnou poslal, co mě napadne. A taky jsem chtěl zvýšit šanci na výhru, protože hlavní cenou byla návštěva vydavatelství Stratosféra, potřesení rukou s jeho majitelem Antoninem Herbeckem, tehdejším šéfredaktorem Esquiru Jirkou Rothem, možná i bloumání po vydavatelském domě, nakukování do redakcí, plachý pohled do očí věhlasným šéfredaktorkám Báře Nesvadbové a Sabrině Karasové, rozmluva o autech s motoristickým guruem Honzou Červenkou a kdo ví, možná i čokoládová tyčinka. A mně se líbila představa, že by to, co dělám víceméně denně a nikdo si mě při tom nevšímá, dostalo slavnostní atmosféru.

Takže jsem si založil desítku fiktivních e-mailových adres a poslal do redakce Esquiru deset povídek na 79 slov. A když už jsem si dal tu práci a vyšrouboval ze sebe tolik nápadů, bylo mi líto nechat je jen tak ležet. Co třeba sto slov? A stokrát sto? Tohle byl začátek přibližně půlroční snahy vyjadřovat se co možná nejúsporněji. Samozřejmě, všem je nakonec fuk, jestli počítají do devadesátky nebo stodvacítky nebo do úplně jiné cifry. Ta stovka slov se stala spíš hrou, vnitřním příkazem, omezením, formou, nenápadným vnitřním řádem, o němž jsem věděl jen já. Možná jsem ve svém chaotickém životě potřeboval něco jasně daného, těžko říct. Povídek nakonec v průběhu let vzniklo sto sedmdesát jedna. V původní tištěné knize bylo povídek přesně sto a pojmenovali jsme ji 100 x 100 slov. Zároveň jsme s mým tátou, grafikem Karlem Demelem, texty doprovodili jeho kresbami – jednu z nich vidíte i na přebalu této e-knihy.

A ještě k narozeninové soutěži. Jedna z deseti povídek neexistujících autorů se v dalším čísle objevila jako vítězná – kromě mých deseti kousků přišly do redakce jen další dvě nebo tři povídky, takže pravděpodobnost zafungovala. Na vysněnou návštěvu mě ovšem nikdo nepozval, protože kluci v návalu podzimních povinností na můj výherní pseudonym zapomněli. Beru to jako trest osudu za hrátky s falešnými jmény. Nicméně můj kamarád, kolega a teď i e-vydavatel Jiří Roth po čase vymyslel a produkoval audioknihu se stovkovými povídkami (načetl je Oldřich Vlach) – takže to líné odpoledne s nohama na stole neuběhlo úplně nadarmo.

Dalibor Demel

1. Shledání s duší

Napadlo mě, že bych se měl podívat po své duši. Dlouho jsem měl pocit, že se mi ztratila. Věděl jsem, že nežije v těle, ale naopak, takže jsem vzal lopatu a zkusil to v parčíku za barákem. Moje duše nesnáší světlo. Odházel jsem metr hlíny – jen pár žížal. Rozkopal jsem záhon na kruháku. Nic. Vyhloubil jsem spoustu děr, ale nakonec ji objevil. V septiku, v zahrádkářské kolonii. Vypadala uboze a zároveň vyzývavě. Když jsem ji tak pozoroval, ucítil jsem vprostřed hrudníku prázdné místo. A hned potom v hlavě. Skočil jsem za ní do té břčky, objal ji a zaskušel slastí.

2. Rande

Nedočkavostí skoro nespal a ona dlouho vybírala správnou rtěnku. Když ji uviděl přicházet, zase znervózněl. Všimla si, ale už ho znala a věděla, co říct: „Ahoj, miláčku.“

Oddech si, měla dobrou náladu. Ani nevypadala unaveně.

„Koukám, novejší prstýnek.“

„Pěkně, vid? Připadá mi byzantskej.“

Chtěl se zeptat, kdo jí ho dal, ale radši mlčel. Propletli prsty a šli do parku. Povídali si a pak sešli z cesty a mezi stromy se objímali. Rozhlížela se mu přes rameno, ale nikdo nešel. Pak kavárna a hodinky.

„Už musím vyzvednout děti.“

„Já taky.“

Scházeli se takhle dlouho. Tak dlouho, že už se ani netrápili.

3. Milenci v galerii

„...a ten rytíř sedí na koni – má věnec dlouhých vlasů a nad hlavou drží hadr,“ vysvětloval ženský hlas. Luštil jsem obraz na protější zdi a nedobrovolně poslouchal.

„A proč má ten hadr?“ slyšel jsem hlas muže.

„Protože v něm jsou díry, skrz který proniká světlo,“ pokračovala žena. „A dole se mu posmívají mrňaví tlouštíci s televizí.“

„Ahá, no jasně,“ zasmál se, a to už jsem nevydržel a nenápadně otočil hlavu. Měla tmavé vlasy a objímala kolem pasu blondáka v kabátě. Z kapsy mu vyčuhovala složená bílá hůl a já jsem stál sám před prázdným plátnem a jako vždycky ničemu nerozuměl.

4. Otcovská láska

Vrátil jsem se z jalových pochůzek městem, už byla noc, a nesl igelitku drobných podrazů i těžkých hříchů. Zapřel jsem svou telefonní kartu. Osahával jsem ženy v koutech galerií a zval na čaj postavy, od kterých jsem si sliboval neurčité požitky. Hledal jsem jezero, ale vždycky skončil v tramvaji. Nesoustředil jsem se, ani neuvolnil. Ale teď jsem byl doma. Nastydla manželka měla karanténu v dětském pokoji a syn spal na mé polovině postele s nataženou rukou. A já nepřinesl žádný dárek. Otevřel jsem tedy tašku, vytahoval podrazy a hříchy, uhlašoval je a jeden po druhém jemně vkládal do dětské dlaně.